misses waenlastega. Süggise aeg tulli jo kätte, raske olli keik sedda töödt, mis ni sure waewaga ja werre ärrawallamissega tehtud olli, jelle polele jätta, agga wägga raske ka ja innimeste arwates koggone woimatta, linna ülle woimust sada. Sest meilt ei olnud seäl ennam kui üksteistkümmend tuhhat meest, ja ehk kül keik wahwad mehhed ollid, ja ei kartnud surma egga waewa, waid ehk nende hinnmo pölles kui loukoerad söddida ja surra; ommetegi ei olnud neil tibo, ülle krawi, walli ja müri lendada. Ommeti peti Mihkli ku kueteistkümnemal päwal kindel nou wäggise linna wallide wasto joosta ehk tormi aiada, ja sedda wist linna ärrawoita. Keik olli jo walmis tehtud ja targaste ärra mooldud ja seätud mis nisugguse pallawa ja kartlikko asja jures tarwis olli. Sellepärrast olli Ma al, kus need sallaja krawid ollid, linna ülle-

ma walli ja krawi kohhal üks suur auk trehtri wisil tehtud ja liggi nelli sadda naela püssirohto sinna sisse pandud. Ni pea kui tulloke piddi senna jure sama ja Ma sure pragginaga löhki aiama, siis se piddi keikidele tähheks ollema et iggamees piddi peäle hakkama, omma platsi peäle minnema, ja linna müride wasto ülleskargama. Keik se wäggi olli kolmeks ossaks jaetud, et kolmes kohhas piddi tormi aetama. Kello kümne aial hakkati sedda kartlikko asja ette wötma, tulloke pandi selle püssi rohtoga täidetud auko; hirmsa raksumisse ja sure mürristamisega kisti sest tulle wäest Ma seäl ümberkaudo löhki, ja keikide süddamed wabbisesid nenda kui Ma nende jalge al, sest se olli neil söddiattel tähheks et nemmad keik puhhas seälsammas paikas emb kummas piddid surrema ehk linna ärrawoitma. Ja se olli ka keikide nou. Nüüd olli se

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1773, lk. 22